

Bibliaóra 2021. november 5.

Kezdő ének: 80. zsoltár – *Hallgasd meg, Izráel pásztora...*

Imádság:

Köszönjük mennyei Atyánk, hogy Eléd járulva, népedként mi is megújulásért könyöröghetünk, azért, hogy fordítsd felénk tekintetedet, ragyogtasd ránk orcádat. Nincs mire hivatkoznunk, hiszen semmink sincs, amit ne Tőled kaptunk volna, s bűneink mégis Tőled elválasztva tartanának minket, ha nem könyörültél volna meg rajtunk az Úr Jézus Krisztusban. Áldunk azért, hogy Benne és Átala újulhat meg életünk, hitünk, veled való kapcsolatunk. Erre vágyunk, hogy miután levetted rólunk bűneink terhét, békességed, reménységed betöltse szívünket. Igéd világosságában vágyunk járni, ehhez kérjük most is a vezetést, útmutatást. Kérünk, vállald velünk a közösséget, amikor most igéd körül együtt vagyunk, az Úr Jézus Krisztusért. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Zsoltárok 80. része – Könyörgés megújulásért

[1](#) A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Intelem, Ászáf zsoltára. [2](#) Figyelj ránk, Izráel pásztora, aki úgy terelgeted Józsefet, mint egy nyájat! Te, aki kerúbokon trónolsz, jelenj meg ragyogva [3](#) Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak! Mutasd meg hatalmat, jöjj segítségünkre! [4](#) **Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!** [5](#) Uram, Seregek Istene, meddig lángol még haragod néped imádsága ellenére? [6](#) Kenyér helyett könnyel etted őket, bőségesen adtál inni könnyeket. [7](#) Te okoztad, hogy civakodnak velünk szomszédaink, ellenségeink pedig gúnyolnak minket. [8](#) **Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!** [9](#) Egy szőlőt hoztál el Egyiptomból. Népeket üztél el, ezt meg elültetted. [10](#) Helyét elegyengetted, gyökeret vert, és ellepte a földet. [11](#) Árnyéka hegyeket borított be, vesszői vetekednek a hatalmas cédrusokkal. [12](#) Indáit a tengerig növesztette, hajtásait a Folyamig. [13](#) Miért romboltad le kerítéseit, hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?! [14](#) Lerágja az erdei vadkan, és abból legel a mezei vad. [15](#) **Seregek Istene, fordulj hozzánk! Tekints le az égből, lásd meg és gondozd ezt a szőlőt!** [16](#) Oltalmazd, amit jobboldal ültettél, és a fiút, akit magadnak neveltél! [17](#) Pusztuljanak el dorgálásodtól, akik fölperzselték, levagdalták! [Ez 15](#) [18](#) Legyen kezéd azzal a férfival, jobboldal azzal az emberrel, akit magadnak neveltél! [19](#) És mi nem pártolunk el tőled. Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet. [20](#) **Uram, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!**

Kedves Testvéreim,

Nagyon megrendítő ezt a könyörgő zsoltárt olvasni. Hiszen világosan látszik benne az Isten fogságba került népének elesett állapota és nyomorúsága. Benne van az a felismerés, hogy nincs más, akihez fordulhatnánk, nincs, akitől segítséget várhatnánk. De tulajdonképpen ez egy jó hír, amikor már ide eljut egy ember, egy nép. Amikor már nem futkos sehova, senkihez segítségért, hanem az Urat szólítgatja, mégpedig kitartoán, alázattal könyörögve, és Tőle várja a szabadulást.

Ezt teszi Isten népe is a zsoltárban. Háromszor hangzik el különböző kisebb eltérésekkel a refrén, a könyörgés: „*Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd*

ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!” Ez a nép megemlékezik arról, mit tett érte Isten, hogyan hozta ki Egyiptomból, vezette oltalmazta, letelepítette az ígéret földjén. Milyen gyarapodást, növekedést adott neki, hatalmasan és dicsőségesen élt a népek között, most pedig ellenség hatalma, gúnyolódása miatt nyögnek nyomorúságukban.

Igaz, nincs kimondottan említve a bűnvallás, bűnbánat, de nem is Istent okolják állapotukért. Egyszerűen a „*hívj segítségül a nyomorúságba idején*” (Zs 50,15) lehetőségével élnek, vallást téve arról, hogy az Úr az ő Istenük, akinek megjelenését várják. S ha az Ő orcája nem ragyog rájuk, akkor marad a sötétség, félelem, pusztulás. Vagy várjuk, hogy ránk mosolyogjon, lehajoljon hozzánk és felderüljön a mi életünk is.

A zsoltárral kapcsolatban nagyon helyénvaló a kérdésfeltevés, vajon mi honnan, mitől, kitől várjuk a megújulást, szabadulást? Tudunk-e kiáltani, segítségül hívni Őt, aki egyedül hatalmas Szabadító? Vágyunk-e arra, hogy ránk ragyogjon orcája, vagy jobb megbújni valahol a félhomályban és várni, hogy majd valami lesz?

Újszövetségi igeszakasz: 1Tim 5,3-16 Az özvegyekről

3 Az özvegyasszonyokat, akik **valóban** özvegyek, tiszteld. **4** Ha pedig egy özvegyasszonynak **vannak gyermekei vagy unokái**, akkor ezek először azt tanulják meg, hogy saját családjukról **istenfélő módon gondoskodjanak, és hálájukat szüleik iránt így róják le**, mert ez kedves Istennek. **5** A **valóban özvegy és magára maradt asszony** pedig Istenben **reménykedik, és kitart a könyörgésben és imádkozásban** éjjel és nappal. **6** A **kicsapongó** pedig már életében halott. **7** Ezekről a dolgokról is rendelkezél, hogy feddhetetlenek legyenek. **8** Ha pedig valaki övéiről és főként háza népéről **nem gondoskodik, az megtagadja a hitet, és rosszabb a hitelennél**. **9** Az özvegyasszonyok közé **csak olyat szabad bejegyezni**, aki nem fiatalabb hatvanévesnél, aki egy férfi felesége volt, **10** aki mellett **jó cselekedetei tanúskodnak**: gyermekeket nevelt fel, vendégszerető volt, a szentek lábát megmosta, elesetteken segített, mindenféle jó cselekedetre kész volt. **11** A fiatalabb özvegyeket pedig ne jegyezd be, mert ha feltámad bennük a vágy, hogy férjhez menjenek, elfordulnak Krisztustól. **12** Ezek ítéletet vonnak magukra, mert előző fogadalmukat megszegték. **13** Ráadásul **semmittevők** is, akik megszokták, hogy házról házra járjanak, de nemcsak semmittevők, hanem **fecsegők** is, a **más dolgába avatkoznak**, és olyanokat beszélnek, amilyeneket nem kellene. **14** Azt akarom tehát, hogy a fiatalabb özvegyek menjenek férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessenek háztartást, és **ne adjanak semmi alkalmat az ellenségnek a gyalázkodásra**. **15** Mert egyesek már a Sátánhoz hajlottak. **16** Ha egy hívő asszonynak özvegyasszony hozzátartozói vannak, segítse őket, **ne terheljék a gyülekezetet, hogy az a valóban özvegyeket segíthesse**.

Kedves Testvéreim,

Az özvegyek helyzete mindig nehéz volt, különösen, amikor semmiféle szociális háló nem védte őket. Isten törvénye már az ószövetségi korban is hangsúlyozta az özvegyek védelmét és támogatását, mint igaz istentiszteletet (Ézs 1,10-17 Jk 1,27). A keresztyén gyülekezetekben is voltak özvegyek, akiknek a helyzetét, a róluk való gondoskodás körülményeit szabályozni kellett, amint arról

olvastunk. Miért? Mert a pogány társadalomban ennek a közösségi gondoskodásnak az özvegyekről nem volt hagyománya, és minden özvegy minden gondját nem is lehetett ráterhelni a gyülekezetre, ahogyan ma sem lehet. Nem, még ha sokan úgy is képzelik, hogy arra van az egyház, hogy gondoskodjon az öregekről, megoldja az ellátásukat, otthonokat tartson fenn a számukra, biztosítsa a gondozásukat, és kimondják a varázsszót: diakónia. Sokan úgy gondolkodnak, hogy szétosztják a vagyonukat a gyerekeik között, aztán majd bevonulnak az egyházi öregotthonba, és ott majd eltartják őket, ne kelljen a gyerekeiket terhelni, hadd élhessék szegények gondtalanul az életüket. Azonban ez nagyon beteg és önző gondolkodás, tulajdonképpen élőködés az egyházon, mint ahogyan az volt az apostoli korban is, amire Pál figyelmezteti Timóteust.

A gyülekezet özvegye egy bizonyos státuszt jelentett, ha az az özvegy képes is volt még szolgálat végzésére. És az özvegyeknek kijár a tisztelet és a megbecsülés. De nem mindenki valóban özvegy, mármint nem mindenki rászoruló a maga özvegyi állapotában. Akinek gyermekei, unokái, rokonai vannak, az nem elhagyatott. Timóteusnak azt kell szabályozni, hogy a gyülekezet rokonokkal rendelkező özvegyasszony tagjairól a hozzátartozók gondoskodjanak. Hívó emberekként ez nyilvánvaló kötelességük is. Annál inkább is, mert így róhatják le hálájukat szülőjük iránt. Ez kedves Istennek – 5. parancsolat: *Tiszteld apádat és anyádat...* Valamint, mert ahogyan Pál is írja: *„Ha pedig valaki övéiről és főként háza népéről nem gondoskodik, az megtagadja a hitet, és rosszabb a hitetlennél.”*

Pál apostol használja a „*valóban özvegy*” fogalmat. Alatta idős, egyedülálló, hozzátartozó nélkül élő keresztyén asszonyokat ért, akiknek szolgáló életéről jó bizonyosságot tesz a környezetük. Olyanokat, akik még most is reménységgel szolgálnak, imádkozással, kitartó könyörgéssel az Úr előtt – amint azt tette Anna, Fánuel leánya is egész hosszú özvegysége alatt. Őket be lehet jegyezni a gyülekezet özvegyei közé, az özvegyek jegyzékébe. A „*valóban özvegyek*”, tehát a hozzátartozók nélkül maradt és életüket Istennek ajánló özvegyek ismertető jegye nemcsak a magányosság, hanem az örök élet felé fordulás. A földi kapcsolatok megszűnése közelebb hozza a hívő emberhez az örök élet reménységét.

Az olvasottakból kitűnik, hogy az özvegyek listájára bejegyzett személyeknek fogadalmat is kellett tenniük, hogy nem mennek férjhez. A fiatalabbaknak ez esetleg elviselhetetlen terhet jelentett volna, viszont az idősebbeknek Krisztus vigasztalása pótol minden emberi kötelet. A fiatalabbak kizárása tehát nemcsak elővigyázatosságból, hanem szeretetből is történt. Pál apostol úgy rendelkezik velük kapcsolatban, hogy térjenek vissza a teljes életbe, menjenek férjhez (a férj gondoskodik feleségéről, otthont és mindent biztosít a számára), legyenek gyermekeik, családjuk, vezessenek háztartást, éljenek úgy, hogy ne hagyjanak életükben rést különféle kísértések számára. Mert ha özvegyen maradnak, de vágyaik, kívánságaik felett nem uralkodnak, akkor kicsapongókká válhatnak. És a tétlenség is káros, rosszra visz, és nagyon sok rossznak lesz okozója nemcsak saját, de mások életében is. Hiszen a házról-házra járás, pletykálgatás, rágalmozás, fecsegés, mások dolgába avatkozás nagyon le tudja

zülleszteni az emberi kapcsolatokat, árt és rombol mindenfelé. Ilyesmihez a gyülekezet akkor sem asszisztálhat, ha egyébként anyagilag ezt megtehetné. Tehát a fiatalabb özvegyek éljenek úgy, hogy ne adjanak okot az ellenségnek a gyalázkodásra. A levélből arra lehet következtetni, hogy egyesek bizony már megégették magukat és magatartásukkal szégyent hoztak az Úr Jézus nevére, meg a gyülekezetre is: „Egyesek már a sátánhoz hajlottak” – írja az apostol.

Hangsúlyos, hogy az özvegyek hozzátartozói vegyék komolyan felelősségüket a szeretteik iránt, és ne terheljék a gyülekezetet, hogy az a valóban özvegyeket segíthesse. Hiszen a gyülekezetnek marad így is elég feladata, így is lesz, akiről gondoskodnia kell. De nemcsak az a gyülekezeti diakónia, hogy valaki ebben részt vesz, hanem az is, ha úgy segíti a gyülekezet szolgálatát, hogy nem rak rá olyan terhet, amit saját magának kell vállalnia.

Kedves Testvéreim, látjuk, hogy a legkülönbözőbb területeken próbálja a kísértő kikezdeni a gyülekezetek életét, szolgálatát, és persze az egyéni életüket is, amikor teret kap valamiféle lazaság. Özvegyeknek és nem özvegyeknek egyaránt szól az intelem, hogy amit meg tudunk tenni, ami a feladatunk, azt ne terheljük másra, azzal ne terheljük a gyülekezetet, mert akkor élőködők vagyunk. És figyeljünk arra is, hogy a semmittevés, házról-házra járás, más dolgába avatkozás és fecsegés vétkébe észrevétlenül (vagy nem is észrevétlenül) ne essünk, mert rengeteg kárt okozunk vele másoknak is, alkalmat adunk a világnak a gyalázkodásra és szégyent hozunk az Úr Jézus nevére. *Ámen*

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, légy áldott azért, hogy váltságművedre egyház épült, s hogy nincs más alap, amelyre reménységet és jövőt lehet építeni. Köszönjük, hogy ennek elfogadására s életünkkel való hirdetésére hívsz minket. Meg azt is, hogy a Veled való élet rendjét is elénk tárod, azt a szolgálatot, amely nem látványos, de érezhető, mert tehermentesít másokat. Taníts nem terhelni a körülöttünk levőket, a gyülekezetet azzal, ami a mi dolgunk, de észrevenni, hogy mi az, és azt felelősséggel végezni. Taníts felismerni az odaszánt, szolgáló élet jellemzőit, azt, ami Előtted kedves. És adj tiszteletet, hálás szívet az előttünk járók, élők iránt.

Kérünk ma különösen is az özvegyekért. Add, hogy hitben hordozzák helyzetüket, és megtalálják helyüket, szolgálatukat a családban, közösségekben, s legyenek reménység és vigasztalás eszközei mások számára is. És kérünk gyülekezetünkért is, hogy egészséges kapcsolatok, viszonyulás legyen jellemző szolgálatunkra, ne adjunk helyet kihasználásnak, élőködésnek, de Igédnek engedelmességgel tudjuk felkarolni a valóban rászorulókat, akiknek nincs miből viszonzniuk, amit kapnak. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...

Záró ének: 346. dicséret – Győzhetetlen én köszálom...